

ANDRÉ ACIMAN

KUTSU
MINUA
NIMELLÄSI

MYÖS ELOKUVANA
CALL ME BY YOUR NAME

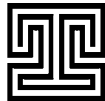
TAMMI

André Aciman

KUTSU MINUA
NIMELLÄSI

SUOMENTANUT ANTERO TIITTULA

TAMMI

Lainauksen Danten *Helvetistä* suomentanut Eino Leino ja
sonetista suomentanut Aale Tynni.
Lainaukset Herakleitokselta suomentanut Pentti Saarikoski.
Lainauksen Emily Brontëltä suomentanut Juhani Lindholm.

Englanninkielinen alkuteos *Call Me By Your Name*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2007.
Copyright © 2007 by André Aciman
All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.
Suomenkielinen laitos © Antero Tiittula ja Tammi 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-0407-9

*Albiolle joka on
Alma de mi vida*

Osa I

Jos ei myöhemmin, koska sitten?

”*Later!*” Tuo sana, tuo ääni, tuo asenne.

En ollut ikinä ennen kuullut kenenkään käyttävän sanaa ”myöhemmin” hyvästelläkseen. Se kuulosti karkealta, tönkeältä ja vähättelevältä, sanassa oli kätkeytyä välinpitämättömyyttä kuin puhujaa ei välttämättä kiinnostaisi enää tavata tai edes kuulla sinusta.

Se on ensimmäinen asia, jonka muistan hänestä, ja voin kuulla sen vielä tänäkin päivänä. *Later!*

Suljen silmäni, sanon tuon sanan ja olen taas Italiassa vuosia sitten, kävelen puiden reunustamaa pihatietä, katselen, kuinka hän nousee taksista yllään hulmuava sininen paita, rinnus levällään, päässä aurinkolasit ja olkihattu, paljasta pintaa kaikkialla. Sitten hän jo ravis-taa kättäni, ojentaa minulle reppunsa, nostaa matkalauk-kunsa takakontista ja kysyy, onko isäni kotona.

Kaikki saattoi alkaa jo heti siitä ja silloin: se paita, kääriytyt hihat, pyöreät kantapäät, jotka lipsuivat rispaan-

tuneista espadrilloista kuin tahtoen kokeilla talollemme johtavan polun kuumaa soraa ja kysellen joka harppauksella: *Missä päin on ranta?*

Tämän vuoden kesävieras. Taas yksi tylsimys.

Sitten, käännettyään jo taksille selkänsä, hän heilauttaa muina miehinä kättään ja huikkaa huolettomasti *Later!* toiselle matkustajalle, jonka kanssa on luultavasti jakanut kyytimaksun asemalta. Hän ei lisää nimeä, ei vitsaile tai tee muutakaan pehmentääkseen karua lähtöään. Hänen yksisanainen hyvästinsä: rempseä, reipas, röyhkeä – siitä vain valitsemaan, häntä tuskin olisi liikuttanut.

Pidähän varasi, minä ajattelin, näin hän hyvästelee vielä meidätkin, sitten kun se aika koittaa. Töksäyttäen puolihuolimattomasti *Later!*

Sitä odotellessa meidän pitäisi isännöidä häntä kuusi pitkä viikkoa.

Minua hirvitti todella. Tyyppi vaikutti vaikeasti lähesyttävältä.

Saattaisin tosin oppia pitämäänkin hänestä. Aina pyöreästä leuasta pyöreisiin kantapäihin. Mutta ei kuluisi kuin muutama päivä, niin alkaisin vihata häntä.

Tuota samaa miestä, jonka hakemuslomakkeen kuva oli kuukausia aikaisemmin heti pistänyt silmään ja herättänyt toiveita hengenheimolaisuudesta.

Kesävieraiden ottaminen oli vanhempieni tapa auttaa nuoria tutkijoita viimeistelemään käsikirjoituksensa julkaisukuntoon. Jouduin joka kesä vapauttamaan oman huoneeni kuudeksi viikoksi ja muuttamaan samalle käytävälle viereiseen huoneeseen, joka oli paljon pie-

nempi ja oli joskus kuulunut isoisälleni. Talvikuukausina, jolloin me asuimme kaupungissa, huoneesta tuli väliaikainen työkaluvaja, varasto ja ullakkokomero, jossa huhun mukaan isoisä, kaimani, vieläkin kirskutteli hampaitaan ikuisessa unessaan. Kesäasukkaiden ei tarvinnut maksaa mitään, heille kuului täysi ylläpito, ja he saivat tehdä käytännössä mitä huvitti, kunhan auttoivat tunnin verran päivässä isää kirjeenvaihdossa ja sekalaisissa paperitöissä. Heistä tuli osa perhettä, ja kun olimme tehneet tätä jo viisitoista vuotta, olimme tottuneet siihen, että postikortteja ja lahjapaketteja ropisi eikä vain jouluna vaan pitkin vuotta ihmisiltä, jotka olivat syvästi kiintyneet perheeseemme ja poikkesivat aina Euroopanmatkallaan päiväksi tai pariiksi perheensä kanssa B:hen ja tekivät nostalgisen kierroksen vanhoille kulmille.

Aterioilla meillä oli usein pari muutakin vierasta, välillä naapureita tai sukulaisia, välillä työtovereita, lakimiehiä, lääkäreitä, rikkaita ja kuuluisia, jotka poikkesivat tervehtimään isääni matkalla omalle kesäasunnolle. Toisinaan kutsuimme pöytään jopa satunnaisen turistipariskunnan, joka oli kuullut vanhasta huvilasta ja tullut kurkistamaan ja ilahtui ikihyviksi, kun heitä pyydettiin liittymään seuraan ja kertomaan kaiken itsestään sillä välin kun Mafalda, joka sai kuulla asiasta viime minuutilla, kantoi pöytään herkkujaan. Isä, joka oli yksityishenkilönä ujo ja varautunut, nautti yli kaiken siitä, kun joku varhaiskypsä tutkijanalku oli pitämässä yllä keskustelua parillakin kielellä samalla kun kuuma kesäaurinko toi parin *rosatello*-lasillisen jälkeen väistävästi mukanaan iltapäivän raukeuden. Me kutsuimme tuota hommaa

ruokarehkinäksi – ja niin tekivät jonkin ajan kuluttua myös useimmat kuuden viikon vieraistamme.

Ehkä se alkoi pian hänen tulonsa jälkeen yhdellä noista loputtomista lounaista, silloin kun istuin hänen vieressään ja minulle lopulta valkeni, että vaikka hän oli aikaisemmin kesällä hankkinut kevyen rusketuksen käydessään lyhyesti Sisiliassa, hänen kämmentensä iho oli samanvärisen kuin hänen jalkapohjiensa, kaulansa ja kyynärvarsien alapinnan kalpea, pehmeä iho, joka ei ollut juuri altistunut auringolle. Hennon vaaleanpunainen, kiiltävä ja siloinen kuin liskon vatsa. Intiimi, siveä, untuvikkoomainen, kuin puna urheilijan kasvoilla tai sarastus myrsky-yön päätteeksi. Se kertoi hänestä asioita, joita en olisi koskaan arvannut kysyä.

Se saattoi alkaa noina loputtomina tunteina lounaan jälkeen, kun väkeä vetelehti uimapuvuissa sisällä ja ulkona, kaikkialla loikoi ihmisiä tappamassa aikaa, kunnes joku viimein ehdotti, että lähdettäisiin kallioille uimaan. Sukulaisia, serkkuja, naapureita, kavereita, kavereiden kavereita, työtovereita tai suunnilleen keitä tahansa, jotka vaivautuivat koputtamaan porttiimme kysyäkseen, voisivatko käyttää tenniskenttää – kaikki olivat tervetulleita meille viettämään aikaa, uimaan ja syömään ja asettumaan vierasmajaan jos ilta venyi pitkäksi.

Tai ehkä se alkoi rannalla. Tai tenniskentällä. Tai ensimmäisellä yhteisellä kävelyllämme hänen aivan ensimmäisenä päivänään. Minua oli pyydetty näyttämään

hänelle taloa ja sen ympäristöä, ja tulin johdattaneeksi hänet vanhan takorautaportin taa sisämaan puolella sijaitsevalle tyhjälle tontille ja käytöstä poistuneille kiskoille, joita pitkin oli ennen kulkenut juna B:n ja N:n välillä. ”Onko jossain myös hylätty asemarakennus?” Hän tähyili puiden lomaan auringon porottaessa ja yritti kai kysyä oikeaa kysymystä omistajan pojalta. ”Ei, asemaa täällä ei ole koskaan ollut. Juna vain pysähtyi siinä missä pyydettiin.” Juna kiinnosti häntä, raiteet näyttivät niin kapeilta. Se oli kaksivaunuinen juna, joka kantoi kuninkaallista tunnusta, minä selitin. Nyt siinä asui mustalaisia. Oli asunut siitä asti, kun äitini vietti täällä lapsuuden kesiiä. Mustalaiset olivat hinanneet vaunut kauemmas rannasta. Haluaisiko hän nähdä ne? ”Myöhemmin. Ehkä.” Kohteliaan välinpitämätön, aivan kuin hän olisi huomannut, miten kiihkeästi koetin olla hänelle mieliksi, ja päättänyt oikopäätä ottaa etäisyyttä.

Mutta minua se kirpaisi.

Sen sijaan hän totesi, että haluaisi avata pankkitilin jossakin B:n pankeista ja käydä sitten italialaisen kääntäjänsä luona, jonka hänen italialainen kustantajansa oli osoittanut hänen kirjalleen.

Päätin viedä hänet sinne pyörällä.

Keskustelu ei sujunut yhtään sen paremmin pyörän selässä kuin jalan. Pysähdyimme matkan varrella ostamaan juotavaa. *Bar-tabbacheria* oli pimeä ja autio. Omistaja luuttusi lattiaa voimakkaalla ammoniakkiuoksella. Astuimme ulos niin pian kuin suinkin. Pinjassa istuvan yksinäisen mustarastaan luritus peittyi saman tien kas-
kaiden säksätykseen.

Hörppäsin kunnolla isosta kivennäisvesipullosta, ojensin sen hänelle ja sitten join taas uudestaan. Kaadoin käteen hiukan vettä, hieroin sitä naamaani ja suin märillä sormilla hiuksiani. Vesi ei ollut tarpeeksi kylmää eikä poreilevaa tyydyttämään kunnolla janoa.

Mitä täällä yleensä puuhattiin?

Ei mitään. Odotettiin että kesä loppuu.

Mitä sitten talvella tehtiin?

Minua hymyilytti aikomani vastaus. Hän tajusi yskän ja sanoi: ”Älä vain sano että odotetaan kesän tuloa?”

Pidin siitä että ajatukseni luettiin. Hän oli saanut kiinni *ruokarehkinnästäkin* nopeammin kuin muut ennen häntä.

”Itse asiassa talvella koko paikka on tosi harmaa ja pimeä. Me tulemme jouluksi. Muuten tämä on aavekaupunki.”

”Entä mitä muuta te teette täällä jouluisin kuin paahdatte kastanjoita ja juotte munatotia?”

Hän kiusoitteli. Vastasin samalla hymyllä kuin aikaisemmin. Hän ymmärsi eikä sanonut mitään ja nauroidimme molemmat.

Hän kysyi, mitä kaikkea minä puuhasin. Pelasin tennistä. Uin. Kävin illalla ulkona. Lenkkeilin. Kirjoitin nuotteja. Luin.

Hän sanoi lenkkeilevänsä myös. Aina aikaisin aamulla. Missä täällä kannatti juosta? Rantakadulla lähinnä. Voisin näyttää hänelle, jos hän halusi.

Vastaus iski vasten kasvojani, juuri kun olin alkamassa taas pitää hänestä: ”Myöhemmin, ehkä.”

Olin jättänyt lukemisen listani viimeiseksi, sillä ajattelin, että kun hän oli siihen mennessä ollut niin oma-

päinen ja karski, se olisi viimeisenä hänenkin listallaan. Kun pari tuntia myöhemmin muistin, että hän oli juuri kirjoittanut loppuun teoksen Herakleitoksesta ja että ”lukeminen” tuskin oli mikään merkityksetön osa hänen elämäänsä, tajusin että minun pitäisi jotenkin näppärästi huovata ja tehdä hänelle selväksi, että todelliset kiinnostuksen kohteeni olivat samansuuntaiset kuin hänellä. Minua eivät niinkään huolestuttaneet ne vaikeat askelkuviot, joilla joutuisin pelastamaan itseni, vaan ennemmin ne ikävät epäilykset, joiden kautta minulle lopulta valkeni, että sekä tuolloin että silloin kun juttelimme niitä näitä junaraiteilla, olin koko ajan jo yrittänyt huomaamattani voittaa häntä puolelleni – siinä onnistumatta.

Sen sijaan kun tarjouduin – kaikki vieraammehan innostuivat ajatuksesta – viemään hänet San Giacomoon ja kipuamaan hänen kanssaan kellotorniin, jota me kutsuimme lempinimellä Unelmien täyttymys, minun olisi sietänyt varautua paremmin eikä vain seistä hölmönä. Olin kuvitellut, että voisin voittaa hänet puolelleni pelkästään viemällä hänet sinne ylös ja antamalla hänen ihailta näkymää pikkukaupungin keskustan yli merelle ja äärettömyyteen. Vaan ei. *Myöhemmin!*

Mutta saattoi se alkaa paljon myöhemminkin kuin uskoin ja täysin minun huomaamattani. Näet jonkun mutta et silti oikeastaan näe häntä, hän on jossain kulis-seissa. Tai sitten huomaat hänet, mutta mikään ei oikein kolahda tai natsaa, ja ennen kuin edes tajuat, että toinen on siinä tai että jokin vaivaa sinua, sinulle suodut kuusi

viikkoa ovat melkein ohi ja hän on joko jo mennyt tai juuri lähdössä, ja itse edelleen räpiköit koettaen hyväksyä jotakin, mikä on tietämättäsi muhinut viikkoja nenäsi alla ja jonka kaikki oireet viittaavat siihen, että sinun on pakko kutsua sitä nimellä *Haluan*. Miten en ollut voinut tajuta, sinä kysyt. Tunnistan intohimon, kun sellaisen näen – mutta tällä kertaa se livahti minulta täysin. Olin tykästynyt siihen ovelaan hymyyn, joka syttyi hänen kasvoilleen aina kun hän luki ajatukseni, mutta oikeasti halusin ihoa, pelkkää ihoa.

Päivällisellä hänen kolmantena iltanaan vaistosin, että hän tuijotti minua, kun selostin Haydnin teosta *Vapautajamme seitsemän viimeistä sanaa ristillä*, jota olin nuotintamassa. Olin sinä vuonna seitsemäntoista, ja koska olin pöydän nuorin ja se jota vähiten todennäköisesti kuunneltiin, olin ottanut tavaksi yrittää ujuttaa mahdollisimman paljon sisältöä mahdollisimman vähiin sanoihin. Puhuin nopeasti, ja sen takia ihmisille syntyi kuva, että hätiköin ja nielin sanoja. Saatuani selostukseni loppuun tunsin, että minua tuijotettiin hyvin tiiviisti vasemmalta puoleltani. Se ilahdutti ja imarteli minua, hän oli selvästi kiinnostunut – hän piti minusta. Ei se niin vaikeaa ollutkaan. Mutta kun hetken aikailtuani lopulta käännyn katsomaan, kohtasin jääkylmän tuijotuksen – se oli samalla kertaa vihamielinen ja lasittunut ja likipitäen julma.

Se sai minut täysin tolaltani. Mitä olin tehnyt ansaitakseni tällaista? Halusin, että hän olisi minulle taas ystävällinen ja nauraisi kanssani niin kuin pari päivää aiemmin hylätyillä junaraiteilla tai silloin kun olin aikai-

semmin samana päivänä kertonut hänelle, että B. oli Italian ainoa pikkukaupunki, jossa *corriera*, kaukoliikenteen bussi, pyyhälsi Kristus mukanaan ohi koskaan pysähtymättä. Hän oli nauranut heti ja tajunnut viittauksen Carlo Levin kirjaan. Pidin siitä, miten ajatuksemme tuntuivat kulkevan rinta rinnan ja miten tajusimme heti toisen aikoman sanaleikin mutta vaikenimme kuitenkin viime hetkellä.

Saisin hänestä hankalan naapurin. Olisi parasta pysyä kaukana hänestä, minä ajattelin. Ajatella että olin melkein hairahtunut hänen käsiensä ja rintansa ihoon, hänen jalkapohjiinsa, jotka eivät koko olemassaolonsa aikana olleet kohdanneet karkeaa pintaa – ja hänen silmiinsä, jotka silloin kun ne tapittivat sillä toisella tavalla olivat kuin ylösnousemuksen ihme. Niitä ei koskaan voinut katsoa kovin pitkään, mutta pakko niitä oli silti katsoa, jotta saisi selville, miksei voinut.

Minä kaiketi loin häneen yhtä lailla ilkeän silmäyksen.

Keskustelumme tyrehtyivät äkkiarvaamatta kahdeksi päiväksi.

Pitkällä parvekkeella, jolle pääsi kummankin huoneesta, vallitsi välttely: väkinäinen tervehdys, hyvät huomenet, kiva sää, pinnallista jutustelua.

Sitten täysin selittämättä asiat palasivat ennalleen.

Halusinko lähteä lenkille sinä aamuna? En, enpä oikeastaan. No, mennään sitten uimaan.

Kaikki nykyinen tuska, kiihtymys, haltioituminen uuden ihmisen kohdalla, lupaus autuudesta joka häilyy melkein sormien ulottuvilla, kaikki haparointi, kun pelkään tulkitsevani toista väärin enkä halua menettää

häntä ja joudun epäröimään joka käänteessä, epätoivoinen juoniminen jonka kohdistan jokaiseen ihmiseen, jota haluan ja jonka tahdon haluavan minua, sermit joita pystytän ikään kuin itseni ja maailman välille ja joissa on, ei vain yksi, vaan seitsemän kerrosta riisipaperisia liukuovia, tarve purkaa ja koota uudelleen sanoja jotka eivät olleet salakieltä alun perinkään – kaikki tuo on peruja siltä kesältä, kun Oliver tuli meille. Kaikki tuo on uurrettu jokaiseen sen kesän hittiin, jokaiseen romaaniin jonka luin hänen oleskelunsa aikana ja sen jälkeen, ihan kaikkeen helteisten päivien rosmariinintuoksusta kaskaiden kiihkeään säksätykseen iltapäivisin – tuoksuihin ja ääniin joiden parissa olin kasvanut ja jotka olin tuntenut koko siihenastisen elämäni ajan, mutta jotka olivat yhtäkkiä vyöryneet päälleni ja saaneet korostuksen jota tuon kesän tapahtumat värittivät ikuisesti.

Tai ehkä se alkoi hänen ensimmäisen viikkonsa jälkeen, kun haltioiduin siitä, että hän yhä muisti, kuka olin, että hän ei vain sivuuttanut minua ja että saatoin suoda itselleni sen ylellisyyden, että kävelin puutarhaan mennessäni hänen ohitseensa enkä joutunut olemaan kuin en tietäisikään hänestä. Ensimmäisenä aamuna kävimme varhain lenkillä – juoksimme aina B:hen ja takaisin. Aikaisin seuraavana aamuna menimme uimaan. Sitten seuraavana päivänä juoksimme taas. Minusta oli hauska porhaltaa maitoauton ohi, kun sen kierros ei ollut vielä lähelläkään loppua, tai ohi ruokakauppiaan tai leipurin jotka olivat vasta avaamassa liikkeitään, minusta oli hauska juosta pitkin rantaa ja rantakatua, kun ketään

ei ollut vielä mailla halmeilla ja meidän talomme näytti kaukaiselta kangastukselta. Minusta oli hauskaa, kun jalkamme menivät tasatahtiin, vasen vasemman kanssa, osuivat maahan yhtä aikaa ja jättivät hiekkaan jäljet, joita olisin halunnut palata katsomaan pannakseni salaa oman jalkani siihen, mihin hänen jalkansa oli painautunut.

Tämä vuorottelu juoksun ja uimisen välillä oli muodostunut hänelle tavaksi tutkijakoulussa. Juoksiko hän sapattinakin? minä vitsailin. Hän kuntoili aina, jopa kipeänä, hän kuntoili vaikka sängyssä jos oli tarpeen. Jopa silloin jos hän oli maannut edellisenä iltana jonkun uuden kanssa, hän kuulemma lähti lenkille heti aamusta. Ainoa kerta, jolloin hän ei ollut kuntoillut, oli kun hänet leikattiin. Kun kysyin, miksi hänet oli leikattu, vastaus jota olin jo päättänyt olla usuttamatta läimähti vasten kasvojani kuin murhaavasti virnistävä vieteriukko. ”Myöhemmin.”

Ehkä hän oli hengästynyt eikä halunnut puhua enempää tai sitten hän halusi vain keskittyä juoksuunsa tai uintiinsa. Tai ehkä se oli hänen tapansa kannustaa minua samaan – eli täysin harmitonta.

Mutta tuntui jotenkin kylmältä ja tympeältä, että väliimme kasvoi äkisti etäisyys aina silloin kun sitä vähiten odotti. Melkein kuin hän olisi tehnyt sen tahallaan, antanut minulle löysää ja lisää löysää ja sitten yhtäkkiä kiskaissut pois pienimmänkin toveruuden häivän.

Teräksinen katse palasi aina. Yhtenä päivänä olin takapuutarhassa uima-altaan vieressä ja harjoittelin kitaransoittoa sen pöydän ääressä, josta oli tullut ”minun pöytäni”. Hän makoili lähettyvillä nurmikolla, ja yhtäkkiä

tunsin tuon katseen. Hän oli tuijottanut minua sillä välin kun olin keskittynyt otelautaan, ja kun nostin katseeni nähdäkseni, pitikö hän siitä, mitä olin soittamassa, siinä se taas oli: viiltävä ja häijy kuin kiiltelevä terä, joka palasi piiloonsa välittömästi sillä hetkellä, kun uhri ehti nähdä sen. Hän hymyili minulle vaisusti kuin sanoen, *Turha sitä enää piilotella.*

Pysy kaukana hänestä.

Hän kai huomasi, että olin tolaltani, ja alkoi hyvitykseksi kysellä kitarasta. Olin liian varuillani, jotta olisin osannut vastata hänelle kunnolla. Hapuileva vastaukseni sai hänet epäilemään, että pielessä oli kenties enemmän kuin mitä näytin. ”Ei sinun ole pakko selittää. Soita vain uudestaan.” Mutta luulin että sinä vihasit sitä. Vihasin? Mistä ihmeestä sait sellaisen ajatuksen? Jatkoimme kiistelyä. ”Soita nyt vain.” ”Se samako?” ”Sama, sama.”

Minä nousin, kävelin olohuoneeseen ja jätin isot ranskalaiset ikkunat auki, jotta hän saattoi kuulla, kuinka soitin sen pianolla. Hän seurasi minua puolimatkaan ja kuunteli jonkin aikaa nojaten puiseen ikkunankarmiin.

”Sinä muutit sitä. Se ei ole enää sama. Miksi sinä niin teit?”

”Soitin vain niin kuin Liszt olisi soittanut, jos olisi halunnut panna sen uuteen uskoon.”

”Soita se nyt vain uudestaan, *ole kiltti!*”

Pidin siitä, miten hän teeskenteli epätoivoista. Niinpä aloin taas soittaa samaa kappaletta.

Hetken kuluttua: ”Uskomatonta että muutit sitä taas.”

”No, en nyt paljoa. Tällä tavoin vain Busoni olisi soittanut sen, jos hän olisi muokannut Lisztin versiota.”

”Etkö voisi soittaa Bachia niin kuin Bach on sen kirjoittanut?”

”Mutta Bach ei ole kirjoittanut sitä kitaralle. Hän ei ole ehkä kirjoittanut sitä edes cembalolle. Itse asiassa ei ole aivan sanottua, onko Bach kirjoittanut sitä ollenkaan.”

”Unohda että kysyin.”

”Okei, okei, ei nyt tarvitse hermostua”, minä sanoin. Oli minun vuoroni teeskennellä vastahakoisesti myöntävää. ”Tässä on se Bach, jonka olen kirjoittanut ylös ilman Busonia ja Lisztiä. Se on hyvin varhaista Bachia ja omistettu hänen veljelleen.”

Tiesin täsmälleen, mikä fraasi kappaleessa oli alun perin kiinnittänyt hänen huomionsa, ja joka kerta kun soitin sen, lähetin sen hänelle kuin pikku lahjan, sillä hänelle se itse asiassa oli omistettu, se oli osoitus jostakin hyvin kauniista sisälläni, ei sen tajuamiseen suurta neroutta tarvittu, ja se innosti minut heittämään joukkoon pidemmän kadenssin. Vain hänelle.

Hän oli varmasti tunnistanut merkit jo paljon ennen minua – me flirttailimme.

Myöhemmin samana iltana kirjoitin päiväkirjaani: *Liioittelin, kun sanoin, että vihasit sitä kappaletta. Minun oli tarkoitus sanoa: luulin että vihasit minua. Toivoin että sinä vakuuttaisit minut päinvastaisesta – ja niin teitkin, ainakin hetkeksi. Miksi en voi uskoa sitä enää aamulla?*

Hän on siis tällainenkin, minä mietin nähtyäni, miten hän muuttui hetkessä jäästä auringonpaisteeksi.

Olisin voinut myös kysyä: muutuinko minäkin samalla tavalla edestakaisin?

*P.S. Meitä ei ole kirjoitettu pelkästään yhdelle soittimelle.
Ei minua eikä sinua.*

Olin ollut täysin valmis leimaamaan hänet hankalaksi ja vaikeasti lähestyttäväksi ja pysyttelemään erossa hänestä. Vain kaksi sanaa häneltä, niin jurotukseni oli tiessään ja huomasin ajattelevani, Soitan ihan mitä vain niin kauan kunnes pyydät lopettamaan, kunnes on lounasaika, kunnes sormenpääni kuluvat puhki, minusta on nimittäin hauska tehdä asioita sinun vuoksesi, teen mitä vain sinun vuoksesi, sen kuin sanot, olen pitänyt sinusta ensimmäisestä päivästä asti, ja jopa silloin kun sinä rupeat taas suhtautumaan jäisesti ystävyys-eleisiini, en ikinä unohda tätä keskustelua jonka kävimme enkä sitä, että on helppoja tapoja tuoda kesä takaisin lumimyrskyn keskelle.

Sen varauksen minä unohdin tehdä tuohon lupaukseen, että jäällä ja jurotuksella on aina keinonsa kumota aurinkoisempina hetkinä kirjatut aselevot ja päätökset.

Sitten koitti se heinäkuinen sunnuntai-iltapäivä, jolloin talo yhtäkkiä tyhjjeni ja me jäimme sinne kaksin. Vatsaani raastoi tuli – ”tuli” oli nimittäin ensimmäinen ja helpoin sana jonka keksin, kun yritin illalla tehdä siitä selkoa päiväkirjassani. Olin odottanut ja odottanut sänkyyni kahlittuna transsinkaltaisen kauhun ja jännityksen vallassa. Se ei ollut intohimon tulta eikä tuhoavaa tulta vaan jotakin lamauttavaa, sellaista kuin rypälepommien tuli, joka imee hapen ympäriltään ja saa sinut haukkomaan henkeä, koska isku on osunut vatsaan ja tyhjiö on repinyt keuhkoista kaiken elävän kudoksen ja kuivannut suun, ja toivot ettei kukaan puhuisi, koska et pysty puhu-

Huikkea romaani elokuvamenestyksen takana

Seitsemäntoistavuotias Elio on tottunut siihen, että joka kesä hänen perheensä tarjoaa italialaisesta merenrantahuvilastaan vuokrahuoneen amerikkalaiselle jatko-opiskelijalle. Kesällä 1987 taloon saapuu rento ja hurmaava Oliver, ja ujon Elion maailma järkkyy.

Aurinkoinen Italia, ensirakkauden huuma, säkenöivä äly ja riipaiseva pettymys tekevät romaanista välittömästi klassikon, yhden aikamme suurista rakkaustarinoista.

”Rakastin elokuvaa ... mutta kirja oli suorastaan järisyttävä!”

MUOTISUUNNITTELIJA MARC JACOBS

SIGRID ESTRADA

ANDRÉ ACIMAN (s. 1951) on yhdysvaltalainen kirjailija ja kirjallisuuden professori, joka kasvoi ranskankielisessä perheessä Egyptissä ja Italiassa ja muutti Yhdysvaltoihin aikuisuuden kynnyksellä. Hän opettaa ranskalaista kirjallisuutta ja luovaa kirjoittamista New York City Universityssä. *Kutsu minua nimelläsi* on hänen tunnetuin romaaninsa.

	 9 789520 404079
www.tammi.fi	84.2 ISBN 978-952-04-0407-9